

DIALOG - DIREKT # 21

Moralisk upprustning

Kära vänner!

Det syns inte att man växer! Vi genomgår alla en ständig förändring, men den är oftast så subtil att varken man själv eller omgivningen ser någon skillnad från dag till dag. Men så en dag upptäcker man att något är annorlunda.

Detta med Indien har blivit en sådan aha-upplevelse som det numera heter. Vi har ju beslutat att fara hela familjen till jul i samband med 20-års jubiléet för Song of Asia. Jag upptäckte hur svårt det var att besluta en sådan sak på tro och bön.

14 år i ett avlönat arbete, där nästan alla beslut baseras på ekonomi, har fått mig att omedvetet sätta min säkerhet till pengar, medan jag intalat mig att min säkerhet är i Gud. Min tanke häromdagen var att resan till Indien kommer att bli ett prov och en erfarenhet i tro och förtröstan.

Jag har fått flera brev som berör Norbergs-träffen. Elisabeth Peters skriver från Oxford:

"För det första var jag var mycket glad åt att uppleva att vi kunde diskutera en sådan sak som våra kommunikationer så öppet. Där fanns många olika åsikter i det rummet och de kom till uttryck utan att det blev personliga attacker, dvs. det var äkta debatt, och det är skapande om det kan göras på ett sätt som inte bara skapar reaktioner utan öppnar vägen för nya tänkesätt. Bra.

Sedan upplevde jag att där fanns en viss spänning som jag tror beror på att folk har olika förväntningar av en sådan samling. Vissa utav oss sökte nog mera tid för det man kan kalla gemenskap, med obegränsad tid för utbyte av tankar, erfarenheter, bekymmer och glädjeämnen. Andra såg nog på helgen mer som en "arbetshelg" med vissa konkreta frågor och uppgifter som behövde diskuteras och beslutas. Förstår du vad jag menar?

Helst skulle man ju ha tid för båda och det kanske går. Kanske tyder det på att vi behöver

mer samlingar av olika slag — en del mindre och med gott om tid för tankeutbyte och gemenskap runt om i landet. Sedan är det nog också så att vi alla behöver lära oss hur vi bidrar i en så stor grupp. En del av oss behöver hålla mera tyst och begränsa det vi delar med oss till en eller två punkter, medan andra kanske måste lägga blyghet och osäkerhet åt sidan och enkelt och klart ge vår bit.

Varma hälsningar!"

Elisabeth P.

Det är intressant att få gemenskapen belyst genom de ofärgade ögonen hos någon som bott utanför landet i 11 år.

Jag citerade Finn Harald Wetterfors i förra numret. Han har blivit utsatt för frågor om vad han menar och utvecklar tankegångarna här.

"IDD nr 20 citerar Du mig. Tydligt indirekt, utan citationstecken. Nyttigt för mig ändå. Då vet jag hur det jag ville säga, då vi träffades i Norberg, egentligen uppfattades av Dig.

Vad ville jag då säga? Det är så lätt att hugga till med gamla invanda formuleringar i vår gemenskap — Guds ledning och absoluta moralnormer — och nöja sig med det. Som om alla visste vad man menade. Man glömmer att allt detta betyder något väldigt personligt för var och en. Och man kan i varje fall bara med orden inte förmedla den anda som blir ett resultat i gemenskapen när dessa erfarenheter är verkliga och, just, personliga. Och som borde leda till att alla känner sig accepterade som de är.

Så tänkte jag, när jag lite provokativt sade att det är andan ibland oss, vad som finns mellan oss lika mycket som vad som finns i var och en av oss, som är vårt viktigaste budskap. För det är det första människor möter och den som förhoppningsvis attraherar dem först och främst. De vet kanske inte vad de har träffat på, men något intressant och tilldragande är det. Och eftervarit upptäcker de roten, orsaken till den andan — och är då kanske beredda att pröva nästa steg.

Varma hälsningar"

Finn Harald